

På sommarön

Del 1: Tant Hedvigs trädgård

”Hej!”

”Hej!”

”Vad gör du?”

”Tja, jag kollar när dom fiskar därute.”

”Ja, det är Svenne och Herman. Dom fiskar alltid. Jag heter Agnes”,
sa Agnes.

”Jag heter Gabriel”, sa Gabriel. ”Bor du här på ön?”

”Ja. Är du sommargäst?”

”Ja, vi bor därborta. I det gula huset.”

”Jaha, Karlssons.”

”Heter det så?”

”Ja, så hette han som bodde där förut. Tills han dog.”

”Jaha. Var bor du?”

”Där!”, sa Agnes och pekade.

” I affärn?”

”Hihi, ja. Min pappa har affären. Sohlmans. Vi bor ovanpå.”

”Jaha.”

”Eh, kan inte du gå?” frågade Agnes.

”Nej, jag har nåt fel i ryggen, så mina ben är förlamade”, sa Gabriel och tittade på Agnes.

”Jaha. Vad synd.”

”Äh, jag är van. Och jag har ju min rullstol. Den är jättebra.”

”Ja, den är cool. Grön.”

”Ja-a.”

”Du, Gabriel, ska vi gå in till pappa och se om vi kan få en glass?”

”Ja-a. Coolt.”

”Nämen”, sa Fredrik Sohlman när hans dotter och Gabriel kom in i affären. ”Ser man på. Besök. Jaha, Agnes, har du en kompis med dig?”

”Ja. Det här är Gabriel.”

”Hej, Gabriel.”

”Han satt vid hamnen och tittade på när Svenne och Herman fiskade”, sa Agnes.

”Ja, de fiskar alltid. Undrar vad dom får idag?”

”En fisk eller en cykel”, sa Agnes och hennes pappa samtidigt. Båda skrattade.

”De får ju fisk, men ibland får dom upp konstiga saker. Som en cykel. Tre gånger”, förklarade Agnes.

”Jaha”, sa Gabriel.

”Vad ska ni göra sen då?” frågade Fredrik.

”Tja, jag vet inte. Jag kanske ska visa Gabriel runt lite.” Hon tittade på Gabriel.

Fredrik nickade ”Utmärkt idé.”

”Ja”, sa Gabriel, ”varför inte?”

”Jaha, då måste ni väl ha en glass på vägen. Ta en i frysen bara. Välj själv?” sa Fredrik S.

”Tack!” sa Gabriel.

”Tack, pappa!” sa Agnes.

Gabriel rullade på och Agnes visade var alla bodde på ön. De flesta bodde efter bygatan. Det var inte så många. De flesta hus hade bara sommargäster.

”På vintern är det inte många här”, sa Agnes. ”Då har pappa bara öppett ett par timmar om dagen. Det lönar sig inte så bra då. Men på sommaren, då är det full rulle, liksom. Eller i alla fall rätt många här.”

”Ja, som vi”, sa Gabriel.

”Ja. Ska vi kolla i tant Hedvigs trädgård?”

”Okej. Vad är det?” frågade Gabriel.

”Det är en gammal, gammal trädgård. Och ett gammalt hus.”

”Blir hon inte arg då, om vi kommer in där då?” undrade Gabriel.

”Nej”, sa Agnes, ”hon bor inte där nu. Hon bor på ett sjukhem på fastlandet.”

”Jaha.”

”Men det är en rätt cool trädgård.”

”Okej.”

De kom nästan till slutet på bygatan och gick in i tant Hedvigs trädgård. Övervuxna rabatter, gamla snåriga buskage, förvridna äppelträd, gräsmatta, eller bara ostyrigt gräs egentligen.

”Går det bra?” frågade Agnes.

”Ja då”, svarade Gabriel.

”Jag kan skjuta på, om du vill.”

”Schyst”, sa Gabriel. ”Jag säger till i så fall.”

”Okej. Här, Gabriel, är bersån.”

”Bersån?”

”Ja, en sån där häck runt om och så kan man sitta där inne och fika och så.”

”Fast vi har ju inget fika med”, sa Gabriel.

”Nej, det behövs inte”, sa Agnes. ”Och det finns ju inga bord och stolar där.”

”Ehm...”, sa Gabriel, tittade på Agnes och pekade ner under sig.

”Ja, du ja”, sa Agnes. ”Lyckos.”

”Hihi”, skrockade Gabriel. Om han hade vetat vad skrocka är.

”Nej”, sa Agnes. ”Man behöver inget fika här. Kolla får du se.” Hon gick genom häckväggen, ett rätt kraftigt buskage. Gabriel kämpade sig också igenom.

”Går det?” frågade hon.

”Jadå”, svarade Gabriel.

De kom igenom.

”Det här är ju inte tant Hedvigs trädgård”, sa Gabriel och tittade sig förvånat och undrande om.

”Nej, jag vet”, sa Agnes. ”Det är en helt annan värld. Hedvigs värld, kallar jag det.”

”Det här är coolt”, sa Gabriel.

”Ja. Coolt”, sa Agnes.

”Vad konstigt. Hur kan det vara så här?” undrade Gabriel.

”Jag vet inte. Det bara är så. Kom så kollar vi.” De gick en bit och såg en stuga och en liten tant, som höll på med något där.

”Det här är tant Gurka”, sa Agnes.

”Tant Gurka?”

”Ja”, sa Agnes.

Historien om tant Gurka

En gång i tiden fanns det en familj, som var som vanliga familjer. De jobbade på sin lantgård, odlade vete och råg, hade kor och grisar. Och en häst, som drog vagnar och olika redskap som behövdes i ett jordbruk

förr. De satte utsäde för att det skulle bli råg, vete, havre, hö och sånt. De hade sina kor ute på bete på somrarna. Husmor gick ut på morgnarna och mjölkade dem. Och på kvällen likaså. Grisarna hölls i sin stia och i den lilla grigården utanför. De rullade i leran, bökade och nöffade. Barnen i familjen älskade att komma dit och leka med nöfflingarna. Bakom boningshuset hade husmor en liten odling med grönsaker. Det var morötter, sallad, gula tomater, ärtor, rabarber, gräslök, ja, allt som man kan tänka sig. De hade också några äppelträd och ett körsbärsträd. Barnen älskade att plocka när det var moget.

Ja, familjen levde gott även om det ju var mycket jobb med jordbruket. Men så var det förr. Arbete, hårt arbete, vila lite, äta riktig mat, och ja, leva som de flesta gjorde förr.

Men så fick husmor nys om att hennes gurkor, som hon också odlade bakom huset, hade en extra god smak. När de hade kalas eller när någon granne eller så stannade för middag, prisade de hennes gurkor. De var så saftiga, så mjälla, så mjuka och så goda, så goda. Man kunde nästan bara äta gurkan och inte steken eller potäterna.

Husmor blev förstas smickrad. Nämen, inte är de väl så goda... Inte skulle väl jag... Hon blev ändå till slut övertygad om att hennes gurkor var de godaste som fanns. Så hon började odla mer gurkor i stället för morötter eller sallad och så. Och gurkor växte så bra i trädgården. Gurkorna växte så till den grad att de tog över hela trädgårdslandet. Hon översköldes av gurkor; slang, västerås, inläggnings, druv, ja, alla sorter.

Till slut växte det bara gurkor där. Inget annat. Och alla gurkorna måste ju tas om hand. Inget får förfaras, sa husmor. Hon la in gurkor, gjorde pressgurka, bostongurka, saltade, inlagda, för smörgås. Hon skar och la in, plockade, tog hand om dem.

Och hon serverade mycket, för att inte säga jättemycket, gurka till barnen och mannen. De klagade förstas. Vi vill ha kött. Och potäter. Också. Inte bara gurka. Men nu var det gurka som gällde. Man måste äta mycket sånt. Det är nyttigt, sa husmor. Gurkorna vällde över i trädgården, de trängde in i huset, tog över. Snart kunde inte familjen bo kvar i huset, utträngda av gurka. De kunde inte sköta jordbruket, inte bo i huset, inte odla något annat, inte sköta djuren. De var tvungna att lägga ner.

Det enda som gällde var gurkor. Husmor tog hand om gurkorna och sålde en del. Men de gurkor som såldes smakade inte lika bra. De liksom tappade smak, spänst, doft och sin godhet. Till slut flyttade familjen ut. Kvar var husmor med sina gurkor. Hon gjorde inget annat än tog hand om gurkorna. Hon blev Tant Gurka. Och det är det hon är nu.

”Oj”, sa Gabriel.

”Jag vet”, sa Agnes. ”Men gurkorna är så himla goda. Vi kanske kan få lite om vi frågar.” Det fick dom. Och dom var så goda.

”Kolla här”, sa Agnes. Hon pekade ut över en äng. Där hängde det liksom bubblor, eller droppar i snören. Vackra, skimrande, liksom bubblande och det lyste så fint om dem.

”Se”, sa hon. Agnes petade till en av bubblorna. Den svängde och gungade lite av och an. Bubblan skrattade. Eller fnittrade, hihhi. Hihhi.

”De tycker det är kul när man petar på dom.”

”Jag vill”, sa Gabriel och petade till en. Den brast ut i ett fnittrande skratt. Hihhi. Hihhi.

”Först satt dom i pinnar i marken och de kunde inte röra sig alls”, sa Agnes, ”bara sitta fast på pinnen och vicka lite. Men så kom någon på att man kunde hänga dom. Ja-a. De gillade bubblorna. De första började skratta när de gungade. Då gjorde alla det. Om man puttar på många, då liksom blir det som en fnittersång. Ska vi?”

”Ja-a”, sa Gabriel. De puttade på alla de kom åt att nå och bubblorna sjöng sin fnittrande sång. Oj, vad kul de hade, både Agnes och Gabriel. Och bubblorna.

”Ingen vet varför de gör så”, sa Agnes. ”De bara gör det.”

”Ja”, sa Gabriel. ”Ibland är det bara så. Saker är som dom är och ingen vet varför. Det bara är så.”

”Du, Gabriel”, sa Agnes, ”jag ska visa dig en grej. Bli inte rädd. Han är inte farlig. Bara stor. Och lång.”

”Okej”, sa Gabriel och undrade.

Den ledsna ormen

Han låg hopvirad i en glänta och solade. Gabriel stirrade. Det var den största han någonsin sett. Även om han ju inte sett så många ormar. Ormen var gigantisk. Gigantisk. Hur lång visste man inte, inte utan måttband. Och det hade inte Agnes och Gabriel.

”Vad heter den?” undrade Gabriel.

”Den heter inget. Ormar heter inget. De är ju, ja, ormar”, sa Agnes. ”Han var som en vanlig orm förr, tills han blev så där himla stor. Andra ormar gillar honom inte. För att han är så stor. De blir rädda för honom.”

”Ormar, som är rädda för ormar..?” utbrast Gabriel.

”Ja, hihi”, sa Agnes. ”Det hände något en gång. Han fick tag i ett byte, som var jättestort. Jag vet inte vad det var. En hund kanske, eller ett par svanar, eller en häst till och med, kanske. Det var i alla fall för stort för honom, alldeles för stort. Och liksom, när han hade svält det – och det tog lång tid – då liksom utvidgade sig ormen för att få plats med hästen, eller var det var.”

”Vad läskigt”, sa Gabriel.

”Ja, tänk själv. Att växa för att man äter för mycket.” Agnes tänkte

lite. ”Fast, egentligen är det ju så när någon äter så blir den fetare. Och måste äta mer och mer, och blir fetare och fetare.”

”Ja”, sa Gabriel och funderade.

”Fast jag tror inte att ormen är fetare, bara större. Eller jättestor”, fortsatte Agnes. ”Hm. Ja, ju större han blev, desto större byte måste han ta. Vet, du, Gabriel, att han till och med har ätit en elefant.”

”Va?” sa Gabriel. ”Oj. Inte konstigt att han är stor.”

”Nej, precis. Men han är rätt ledsen. Inte så mycket över att han är stor, eller så. Utan för att han är lite ensam.”

”Ja, det är klart”, sa Gabriel och visste. ”Det är inte så kul om man inte får vara med för att man är lite annorlunda.”

Agnes tänkte lite och sa: ”Egentligen, på riktigt, så är han inte så-å ledsen. Han gillar att vara lite ledsen. Det är skönt ibland. Man mår så bra efter.”

De gick vidare och kom förbi ormens huvud. Dit kom de efter ett bra tag, han var ju stor, som sagt. Då tyckte Gabriel att ormen faktiskt log emot honom och Agnes. Hm.

Cecilias affär

”Välkomna”, sa Cecilia. ”Jaha, Agnes, välkommen tillbaks. Med en kompis.”

”Ja, det här är Gabriel”, sa Agnes.

”Jaha. Kul att ses”, sa Cecilia. ”Se er om i min affär. Här finns det härliga saker, bra saker, gulliga saker, halvfula saker och kanske också lite läskiga saker. Men saker, det finns det.”

”Kolla”, sa Gabriel. ”Drömburk, hihi.”

”Ja”, sa Agnes. Om man har svårt att somna eller inte kan drömma nånting, så tar man bara ett drömpiller. Då drömmer man om fina saker. Och det är bra att drömma.”

”Coolt. Ja, det är skönt att drömma bra saker”, sa Gabriel.

En röst, Agnes röst, sa: ”Gabriel!”

”Men..?!” Gabriel gapade. ”Var är du?”

”Hihi. Jag drack lite synsinte.”

”Synsinte?”

”Ja, det är osynlighetste. Bra att ha om man inte vill, tja, synas, hihi.”

”Hihi”, skrattade Gabriel. ”Det skulle man ha. Då kunde man smyga jättebra och skrämmanån dum en lite, hihi.”

”Ja, hihi. Oj, nu syns jag visst igen. Det varar inte så länge. Bara en stund. Kolla här får du se. Världens gulligaste”, sa Agnes.

”Oj. Coolt. Småhästar.” De tittade ner i lådan, som Agnes hade öppnat.

”Ja”, sa hon. ”Småhästar, bara några centimeter stora. Dom är så jättesöta. Och, lyssna, när dom gnäggar.” De lyssnade. De små hästarna gnäggade lika gulligt, pipigt, tunt och pipigt.

”Hihi”, sa Gabriel. ”Dom är supergulliga. Hihi. Vad kul de gnäggjar. Pipigt, liksom.”

”Här, Gabriel, ät det här.”

”Ost?” Gabriel tog en tugga och en till. Så började han bli rund, rund som en ost. ”Hjälp!” ropade han.

”Det är inget farligt. Vänta bara”, sa Agnes.

Och så med ett poppande, pysande, bubblande ljud, pyste liksom osten ur honom och han blev åter den vanlige Gabriel.

”Oj, vad konstigt det kändes. Fast lite skönt och härligt.”

”Jag vet”, sa Agnes.

”Hm, guldspade”, sa Gabriel. ”Så om man gräver med den här så får man upp guld, hihi?”

”Ja”, sa Agnes.

”Säkert?”

”Pröva får du se”, sa Agnes och pekade mot gräsmattan utanför affären. Gabriel gick ut och böjde sig ner och grävde.

Ett skrik från Gabriel: ”Ahhh! Jag fick guld. Jippi. Jag är rik, rik.”

”Ja, fast det försvinner när vi går tillbaks genom bersån.”

”Jaha. Vad synd.”

”Tja”, sa Agnes. ”Guld och sånt, och pengar, det är inte värt nåt här. Dom tycker att pengar, det är bara sånt som vissa gillar att samla. Dom hade pengar förr. Men det blev bara bråk. Så dom tog bort det.”

”Bra. Kanske”, tänkte Gabriel.

Cecilia kom fram till barnen och sa till Gabriel: ”Jag ser att du har en liten vagn.”

”Ja”, det är min rullstol”, svarade Gabriel.

”Rullstol! Vilket bra namn!”, utbrast Cecilia. ”Det ÄR ju en stol. Och den RULLAR. Så passande. Och så praktiskt om man till exempel inte kan gå.”

”Jag vet”, sa Gabriel. Cecilia visade dem en vagn.

”Titta här”, sa hon. ”Vi har också sådana. Inte lika fina som din. Men man sätter sig i dom och dom rullar iväg dit man vill.”

”Coolt. Som min.”

”Precis lika.”

Agnes visade Gabriel ett tyg, lite glansigt och frasigt. ”Pröva det här. Linda in dig i det.”

”Okej.” Gabriel lindade in sig i tyget. Och började lätta och sväva. ”Oj”, sa han, ”jag måste knäppa upp bältet.” Gabriel svävade upp och seglade runt lite.

”Det är svävväv”, sa Agnes.

”Ja, man svävar. Härligt.” Så dalade han ner igen.

”Det varar inte så länge. Det mesta magiska, eller vad man ska kalla det, funkas bara en kort stund. Men det är kul då.”

”Ja”, sa Gabriel. ”Vilka grejer det finns. Vilken affär, alltså. Din pappa skulle sälja det i eran affär.”

”Nej, det skulle inte gå. Det funkar inte därute.”

”Nävisstnä”, sa Gabriel och tänkte lite. ”Man får pröva här.”

”Här då”, sa Agnes, ”en äpp.”

”App, heter det väl?” sa Gabriel.

”Nej, det är en äpp. Det är liksom en trollformel, som gör att om man har ETT äpple, så blir det TVÅ.”

”Vad bra om man gillar äpplen”, sa Gabriel glatt.

”Ja. Pröva får du se.”

Gabriel tog äppen och ett äpple och sa: ”Äppel Päppel Pirum Parum.” Och, javisst, nu fanns det två äpplen. ”Ha”.

”Vill du se mer grejer ute?” frågade Agnes.

”Okej”, svarade Gabriel. ”Vad finns för grejer, till exempel?”

”Tja”, funderade Agnes. ”Det finns han som bara arbetar hela tiden för han måste bli klar till kvällen. Och Grill-Nisse, han som grillar allt. Den talande hästen. Och...”

”Talande häst!” utbrast Gabriel. ”DET skulle man vilja se. Ja, och höra då. Hmm.”

Den talande hästen

Agnes och Gabriel gick mot en äng.

”Han bor här nånstans”, sa Agnes. ”Ja, där är han.” En till synes vanlig häst kom emot dem.

”God eftermiddag, min sköna dam”, sa hästen med en sonor, fyllig, rätt behaglig röst. ”Vadan föräras oss edert nobla besök denna underbara dag?”

”Tja”, sa Agnes. ”Vi tänkte bara hälsa på och så vill jag presentera Gabriel.”

”Ah, en kavaljer, som medföljer er.”

”Jag är ingen kavaljer”, protesterade Gabriel. ”Jag är en vanlig pojke.”

”Fast rätt kort”, sa hästen.

”Ja, jag sitter mest.”

”SITTER. MEST. Fyndigt. Sitter mest. Hehe. Och det rimmar på häst. Touché.”

”To..., vad?” undrade Gabriel.

Agnes upplyste: ”Jag tror det betyder bra. Eller coolt, eller så.”

”Ah. Coolt.”

”Jag får ödmjukast hälsa Gabriel välkommen hit till min boning och till mitt favoritbeteställe. Önskas lite gräs, Gabriel?”

”Nej, tack. Jag äter inte gräs.”

”Synd”, sa hästen. ”Det är så saftigt, grönt och saftigt. Och gott. Nyttigt ur alla aspekter. Lättuggat. Och som ni ser, en ofantlig areal fylld av det grönaste och bästa av vad naturen kan erbjuda i form av

gräs. Synd.”

”Nå”, sa hästen. ”Nu när jag har privilegiet att ha besök av två så framstående exemplar av människosläktet, så kanske jag får förmånen att berätta om när jag räddade Dalai Lama ur en knipa.”

”Åh, nej!” utbrast Agnes. ”Inte nu igen.”

”Men jag har inte hört”, protesterade Gabriel. ”Dalai Lama, det vet jag vem det är.”

”Ah, en synnerligen beläst och uppenbarligen akademiskt skolad person. Touché.”

”Touché. Hihi”, sa Gabriel.

Historien om

hur den talande hästen räddade Dalai Lama ur en knipa

”Det var för mycket länge sedan”, sa hästen. ”Således. Jag var bara en sprallig unghäst, en åring, tror jag mig minnas. Jag ägnade mig helhjärtat åt vad hästar i gemen helst ägnar sig åt. Det, som de är bäst på. Beta. Hehe. Bäst! Hehe, rimmar på häst. Touché.”

”Touché”, sa Gabriel.

”Hehe”, sa hästen och fortsatte: ”Således. Betesmarken var där, i likhet med denna min nuvarande beteslokation, ypperlig. Ypperlig. Så jag och mina kamrater Equi betade på i lugn och ro. Livet gick sin gilla gång, som man säger.

En dag, en rätt fin dag, med lite cumulusmoln vid horisonten, möjligen skulle det bli regn till kvällen med uppklarnande under natten, uppstod ett, som jag vill betrakta det, tumult. Eller snarare en liten oro. En man kom vandrande längs vägen vid ängen. Den orangeklädde mannen kom ivrigt spatserande, viftande med armarna. Klädnaden fladdrade intensivt. Och det skrämde mina kamrater. Ni vet väl att hästar inte gillar rött, och framför allt inte orange. Det gör dem näst intill galna. Så alla flydde och skenade och travade och skrittade och galopperade, ja, sprang åt alla håll på alla möjliga sätt. Och där stod undertecknad kvar.”

”Vem är undertecknad?” frågade Gabriel.

”Den person, eller häst”, sa hästen, ”som skriver under, tecknar sin namnteckning på ett dokument för att vidimera dess äkthet. Eller, som i detta fall, jag.”

”Jaha”, sa Gabriel. ”Jag. Eller du.”

”Jag, ja. Nå. Således närmade jag mig den fladdrande orangea personen. Orangea heter det faktiskt. Svårt att säga och att skriva. Men nu är det gjort. Hjort. Uppfattar ni? Eller häst, kanske, haha. Touché. Således ropade den vandrande skyddsvästen. Hjälp mig! Gnägg, sa jag. Jag måste ha hjälp, sa Dalai Laman. Jag måste vara i Lhasa före aderton ikväll. Och, som Dalai Lama är en ödmjuk och vänlig person, så erbjöd jag mig att bära Laman till Tibet. Ja, jag gnäggade det. Laman blev så

tacksam och satte upp på mig. Och i ett huj bar det av. Lamans klädnad fladdrade i fartvinden, mina hovar sprängde fram i vägens damm. Jag frustade. Laman hade allt sjå i världen att hålla sig kvar på min rygg. Men likväl sprängde vi fram med ansenlig fart.

Jag började bli lite orolig när mörkret började sänka sig över nejden. Måtte vi vid Gud, eller vid Laman, hinna fram i tid, som jag ju nästintill lovat. Min, och mina fränder Equis heder stod på spel. Vad är väl en häst som inte hinner fram i tid? Vi är ju inte traktorer, för guds skull. Då såg jag, och Dalai Laman, Potala, palatset i Lhasa, Dalai Lamas hemvist. Vi skulle hinna i tid. Ja, vi klarade det. Hurra. Eller touché.”

”Touché”, sa Gabriel.

”Nå. Således avlevererade jag, lite vanvördigt uttryckt, Dalai Laman vid hans port. Och han var så översvallande tacksam. Han lutade sig intill mitt huvud och viskade: Vad önskar du dig som min erkänsla för din vänlighet att bära mig hit? Jag tänkte en stund. Jo, sa jag, jag skulle vilja kunna tala. Ske, sa Laman. Och efter det är jag Hektor, den talande hästen. Touché.”

”Touché”, sa Gabriel.

”Jaja, touché”, sa Agnes lite trött.

”Men hästen”, sa Gabriel. ”Varför hade Dalai Laman så bråttom att komma till Lhasa?”

”Jo, han ville inte missa Vänner. Det började klockan fem över sex och Laman hade inte missat ett enda avsnitt.”

Både Gabriel och Agnes tittade klenetroget på Hektor. Hmm.

”Nej, nu måste vi nog gå”, sa Agnes.

”Ja”, sa Gabriel.

”Ja”, sa Hektor. ”Det kanske är lika bra. Man blir lite trött av allt ert prat, hehe.”

Trollen i hattarna

”Här ska du få se på nåt”, sa Agnes och pekade mot skogen, mot en liten dunge. ”Här bor det troll.”

”Troll?”, sa Gabriel. ”Är dom farliga?”

”Nejdå”, svarade Agnes. ”Inte om man inte stör dom. Eller retar dom för att dom är så fula.” Under träden i dungen stod ett stort antal hattar.

”Bor dom i hattar?” sa Gabriel.

”Ja”, viskade Agnes. ”Tala tyst.”

”Okej. Oj, jag ser dom.”

Ett par troll kom fram ur en hatt och började leka. De var inte större än, tja, 30 centimeter. Trollbarn. Och de var fula. De lekte och pladdrade. Prill. Snittra. Padelupp. Padelupp. Skrää. Hipp. Hopp.

Både Agnes och Gabriel höll för munnen och skrattade tyst.

Taddeling. Pelle. Fnutter. Fnutter. Satellit. Karreläppi. Sidda, sidda.

Atjosan. Fiol. Sekumpa. Tadda. Golv. Häffa. Klump. Villevatt. Nippiditt. Dittinipp. Schlask. Fedde bolle. Överge. Senareänförr. Senareänförr. Trollbarnen sprang in i hatten.

”Oj”, sa Agnes. ”Dom blev visst lite rädda.”

”Ja”, sa Gabriel. ”Vi är ju så stora för dom. Och antagligen tycker dom att VI är fula.”

”Ja, hihi.”

Jag måste bli klar till kvällen

”Vem är det där?” sa Gabriel och pekade mot en man som arbetade på fälten bortom skogen.

”Det är han som arbetar hårt och hela tiden för han måste bli klar till kvällen.”

”Alla kvällar?” undrade Gabriel.

”Ja, precis alla. Hej, farbror.”

”Hej, barn”, sa den arbetande mannen. ”Ursäkta, men jag har lite bråttom. Det är lite mycket nu. Höet ska in, kossorna ska mjölkas, frukten ska plockas, vetet ska sås. Och så måste jag ju skörda rågen. Ja, just ja, det måste göras innan kvällen. Men jag hinner nog om jag jobbar på mycket.”

”Vilar du aldrig?” frågade Gabriel.

”Johodå”, svarade den arbetande mannen. ”När jag är klar då ska jag vila och vara med barnen och frun och så. Men inte just nu. Korna väntar. Och, just det, grisarna. Oj. Det är lite mycket nu, som sagt. Jag hinner nog inte nu. Det får bli, nej, det SKA bli sen. När jag är klar.”

”När blir du klar då?” undrade Agnes.

”Ja, hahaha, barn. Det är kanske inte så lätt för er att förstå. Men jag blir ju klar till kvällen. Helt säkert. Om jag jobbar riktigt mycket. Haha. Barn!”

”Jaha. Lycka till då.”

”Tackar, tackar”, sa mannen. ”När jag är klar, då, hehe...”

”Vad jobbigt”, sa Gabriel.

”Ja, man blir trött bara man hör det och ser det.” Agnes pustade.

Kläder för träd

”Ja. Men du, Agnes, kolla vad fint.”

”Ja, det där har jag aldrig sett”, sa Agnes.

Alla träd, nästan, och alla blommor, grenar och pinnar, var klädda i stickade eller virkade, färggranna, tja, vad ska man kalla det, dräkter. Som strumpor för växter. En tant gick omkring och stickade och virkade för brinnande livet.

”De kanske fryser”, sa tanten. ”De bara måste få på sig lite kläder. Det är ju också snart vinter. Hur ska de då klara sig? Nej, de SKA bara

ha kläder. Måste. Kan ni sticka, barn?"

"Eh, nej", svarade Gabriel. "Sy kan jag. Lite."

"Jag kan sticka", sa Agnes, "det har vi gjort i skolan."

"Bra. Bra", sa tanten. "Ta här, sticka lite är du snäll. Om du vill..?"

"Okej", sa Agnes och började lägga upp för en klädnad till en björk. Blått? Hm, det blir bra. Och lite gult i, kanske.

"Om du vill, gosse", sa tanten, "kan du sy ihop lite av det jag har stickat. Här. Se till att det passar till exempel den där tallen. Och blåsippan här. Oh, blåsippor fryser så lätt. Förskräckligt."

De båda barnen stickade och sydde. Det var rätt kul. Det såg så fint ut när träden och växterna hade fått på sig klädnaderna, i alla regnbågens färger. Och de tyckte att växterna log mot dem.

Rita en dörr, då

"Välkomna in i mitt enkla tjäll", sa Emmelie.

"Hur? sa Gabriel. Allt han såg var en vägg.

"Här", sa Emmelie och ritade en dörr på huset. Och vips kunde man gå in genom den.

"Ha!", utbrast Agnes. "Så himla praktiskt."

"Visst är det", sa Emmelie. "Och vill jag ha ett extra fönster. Tjohej, så är det ett där, som jag ritat. Fiffigt."

"Vad är det för penna, som du kan rita så med?" frågade Gabriel.

"Det är en specialpenna. Från Tyskland, tror jag. Jag fick idén från Kalle Ankas fågelexpedition. Ni vet den där kacklande fågeln som ritar en dörr på en sten och går in i. Hihi. En sådan vill jag ha, tänkte jag. Så jag skaffade en."

"Var köper man en sån?" undrade Gabriel.

"På nätet", sa Emmelie. "Billigt och snabbt."

Agnes tittade sig omkring lite oroligt och undrande.

"Ursäkta", sa hon. "Men var är toan nånstans? Jag måste..."

"Toan? sa Emmelie. "Vänta ska jag rita en. Så. Jaha, så där kanske. Jag måste bara rita en ring du kan sitta på."

Agnes gick in i den nyritade toaletten och prövade den nyritade ringen. Funkade.

"Behöver du också gå, Gabriel?" frågade Emmelie

"Nej. Jag tömmer urinbagen ett par gånger om dagen bara."

"Okej", sa Emmelie.

"Skönt", pustade Agnes ut när hon kom ut ur toan.

"Ja, det är skönt att kissa. Mest efteråt."

Barnen gick genom häcken och kom ut på sommarön igen.

"Oj, vad konstigt", sa Gabriel.

"Jag vet", sa Agnes.

"Är det flera än vi som kan gå in där?"

”Ja, barn. Och pappa när han var liten.”

”Jaha”, sa Gabriel och fortsatte ”en familjehemlighet, hihi. Fast nu vet ju JAG om det.”

”Ja, men du känns nästan som familj, liksom.” Rodnade hon lite, undrade Gabriel.

”Hej, pappa”, sa Agnes när de gick in i affären.

”Jaså, där är ni. Jaha, vad har ni gjort då?” sa Fredrik.

”Hedvigs trädgård.”

”Jaha, det kan jag förstå.” Han vände sig till Gabriel. ”Nå, hur tyckte du det var?”

”Det var konstigt. Märkligt. Och en del var liksom underbart.”

”Javisst. Precis som min lilla gose-Agnes. Eller hur, Gabriel?”

Gabriel slog ner blicken, och, ja, rodnade han inte lite?

”Ja”, sa han lite tyst. Agnes tittade på honom och bet sig i läppen.